

клѣтнику проклѣти! зѣркелете да си избие-
ешъ; да не дочѣкашъ до червеното ейце;
да не видишъ хаиръ ни на тоя бѣтъ, ни на
оня! Охъ, умирамъ! . . .

Нѣколцина по-стари Карловчене са
отдѣлиле на страна, поговориле между се-
бѣ си, помахале съ ръцете си и пораз-
клатиле главите си, и най-послѣ са рѣ-
шили да отидатъ у Спировичини. Потро-
пале тие на вратата и Спировица ги по-
срѣшнала съ лѣжицата въ ръка, защото
готвила тархана.

— Твоятъ синъ щеще да утрѣве
попъ Стояновата попадия, казалъ дѣдо
Тинко; — а ти и хаберъ нѣмашъ.

— Азъ трѣба и тебе, и синътъ ти да
закарамъ на конакътъ, казалъ киръ Антонъ,
който нѣкога си билъ камзамалинъ и у него
още отъ онова време останала привичка
да плаши сѣкого съ конакътъ.

— Кой синъ? . . . монятъ синъ?